

Barraca de peó de carretera

Matadepera

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: La Barata
Emplaçament Carretera de Sabadell a Talamanca, quilòmetre 9
Alçada: 638

Coordenades:

Latitud: 41.64122
Longitud: 1.99087
UTM Est (X): 415958
UTM Nord (Y): 4610434

Classificació

Número de fitxa 08120 - 245
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani
Segle XIX-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08119A001090030000YK
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dg., 28/03/2021 - 11:04

Descripció

Caseta o barraqueta de peoner, a peu de carretera, a mà esquerra en direcció Talamanca, un cop passat el punt quilomètric número 9 (tot just una trentena de metres més endavant). Queda molt dissimulada per la vegetació.

És de planta quadrangular d' 1'20 m de costat. Està construïda en el mateix marge o talús del mas de la Barata, reforçat amb pedra. La construcció està aixecada amb maó i arrebossat amb morter de calç del qual en queden força restes. Els muntants estan fets amb maó pla, disposats en fileres i la llinda és de volta, realitzada amb 6 maons plans. L'amplada de les parets és de 0'45 m.

L'habitable serviria per refugiar-se o deixar-hi les eines durant la construcció de la carretera, ja que és molt petit.

Història

Les casetes de peó enteses com habitacle neixen al segle XVIII al mateix temps que l'ofici. Aquests homes eren els encarregats de mantenir el bon estat de les carreteres. Es crea *la Inspecció General de Caminos* amb l'objectiu de mantenir el bon estat dels camins tan públics com carreteres.

L'any 1852 durant el regnat d'Isabel II s'ordena la construcció de casetes per als peons on poder viure. Eren unes construccions molt modestes. La feina d'aquests homes era a més del manteniment de la via, la neteja de cunetes, els desaigües, traient herbes i mantenint pintades les fites quilomètriques, però també podien denunciar els vianants que en fessin un mal ús. A partir de 1909 s'organitzaren grups d'homes sota el comandament d'un capatàs i fins l'any 1967 no va sorgir el reglament que regia el cos de treballadors. Cap els anys setanta, principis de 1980 els peons deixaren de tenir un tram de carretera assignat i passaren a formar part dels centres de Conservació i Explotació com a funcionaris.

Les casetes més petites servien per a deixar-hi les eines (xapo, pala, pic, podall, el carretó o el cove, o posteriorment algun senyal) o refugiar-se en cas de pluja.

Bibliografia

FORMIGA i BOSCH, Josep (2019). Els peons caminers a Espanya (s. XVIII-XX). El cas de la província de Girona, pp. 10-13. Plecs d'història Local. Temes-3.

ORTUETA Hilberath, Elena de (2000). Modelos de Casillas de peones camineros. Actas del Tercer Congreso Nacional de Historia de la Cosntrucción, Sevilla, 26-28 octubre 2000.

Enllaços d'interès:

http://www.sedhc.es/biblioteca/actas/CNHC3_086.pdf

